

[lb Christensen]

forskellige lande førte en tilbageholdende politik med hensyn til lønudviklingen. Vores bekymring går ikke mindst på, at indkomstpolitikken medfører statsregereri. Det medfører overgreb over for arbejdsmarkedets fri forhandlingsret, og det er, har det vist sig i praksis, en ensidig lønpolitik, der alene satser på lønindkomsterne og derfor ikke kan påregnes at få og altså heller ikke i realiteten har haft en folkelig opbakning.

Vi har i stedet for foreslået lønmodtagerorganisationerne og arbejdsgiverne, at man enes om en anden form for velstandsregulering, et velstandstal, i stedet for den nuværende dyrtidsregulering som egnet til at befordre en mere tilbageholdende lønudvikling. Men det er ikke noget, vi vil påtvinge dem, det er et råd, vi giver dem. Vil de ikke følge det, nu vel, så er der ikke noget at gøre ved det, men det kunne måske tænkes, at de ville lytte hertil, hvis der på andre områder blev ført en politik, som kunne have deres tillid.

I den forbindelse vil jeg gerne sige om disse ATP-midler, de indefrosne dyrtidsportioner, at det er at håne lønmodtagerne, at man først konfiskerer deres dyrtidsportioner og derefter giver dem tilbage i form af skattelettelser eller en central fond. Vi er tilhængere af, at disse indefrosne dyrtidsportioner blødes op, og vi anser det for at være en uholdbar situation både for lønmodtagerne og ikke mindst for erhvervslivet, at der ikke er klarhed over, hvad der skal ske på dette område, når tiden nærmer sig for de nye overenskomstforhandlinger.

Vi er også imod erhvervstilskud, og det glædede mig at konstatere, at hr. Christophersen talte imod øgede erhvervssubsidier. Hvis der er noget, Danmarks liberale parti har medvirket til i dette ting, er det at forøge med milliardbeløb de offentlige direkte og indirekte subsidier til erhvervslivet med det resultat, at erhvervslivet selvfølgelig selv kommer til at betale. For det er klart, at når man skal dele 10 mia kr. ud i tilskud til beskæftigelsesforanstaltninger, deraf mange inden for den private sektor, må man kræve pengene ind gennem skat, og det blev altså 18 mia kr. over 3 år i form af skatte- og afgiftsforhøjelser i de fire gamle partiers augustforlig. Det fremmer man ikke erhvervslivets trivsel ved, tværtimod, og man fremmer heller ikke beskæftigelsen.

Derimod har retsforbundet støttet og vil også fremover støtte øget beskæftigelse i den offentlige sektor, hvor det er rimeligt af hensyn til bygge- og anlægsopgaver og af hensyn til en forbedret sundheds- og social service. Det er rimeligt, at man benytter beskæftigelsessituationen til at forøge den sociale service og den sundhedsmæssige service på områder, som er forsømt, og der kan peges på en række områder.

Vi tror ikke meget på, at man kan klare beskæftigelsessituationen gennem arbejdsfordeling, men vi er tilhængere af en lettere adgang til førtidspension. Det må dog ikke blive i form af en ny byrde for erhvervslivet. Det bør være det offentlige, der som ved andre sociale ydelser her i landet finansierer. Vi skal ikke ind på EF-principper i forbindelse med den sociale lovgivning.

En politik som den, jeg her har beskrevet i korte træk, indebærer naturligvis en kursændring, men den indebærer også muligheden for øget national uafhængighed, i kraft af at en gældsætning som den, vi har været nødt til at foretage for at opretholde den nuværende politik, ikke længere er nødvendig. Den indebærer også, at de ekstra bindinger, som EF giver os, måske bliver knap så stærke, og guderne må vide, at de er stærke nok. Folketinget fungerer jo næsten daglig som ekspeditionskontor for EF-direktiver eller -forordninger.

Når hr. Brusvang mente at kunne konstatere en stabilitet i vælgertilslutningen til EF-medlemskabet – jeg går ud fra, at han dermed mente et flertal – må det siges, at hvis der er noget, der ikke er stabilitet i, så er det det. Den ene meningsmåling efter den anden viser skiftevis flertal for tilhængere og modstandere. Der er ingen stabilitet, og der er ingen tillid til Danmarks europæiske politik; det er derfor, der er god grund til at søge den ændret.

Vi påpeger også, at EF-bindingen i sig selv ved siden af de bindinger, som er etableret i kraft af vores gældsætning til udlandet, indskrænker vores muligheder for at benytte de rette økonomisk-politiske handlemidler under krisens tryk, og det beklager vi dybt. Også i den forbindelse kan der rettes en hård kritik mod den handelspolitik, som EF har bundet os til. Vi har tidligere fra vores side nævnt de enorme stålprisforhøjelser, der sker. Man kan også nævne den beskyttelses-